

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 255/2020
10.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Александра Буквића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 16К број 737/18 од 15.04.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1 број 270/19 од 27.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 10. јуна 2020.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Буквића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 16К број 737/18 од 15.04.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1 број 270/19 од 27.08.2019. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичног поступку, док се исти захтев у осталом делу **одбацује**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 16К број 737/18 од 15.04.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног, а оштећена ББ је ради остваривања имовинско-правног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 број 270/19 од 27.08.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу и браниоца окривљеног АА

– адвоката Александра Буквића, а пресуда Основног суда у Нишу 16К број 737/18 од 15.04.2019. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Александар Буквић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи побијане пресуде или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да се побијане пресуде заснивају на доказима на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати, и у том смислу као незаконит доказ означава записнике о саслушању малолетног ВВ 13Кт број 44/18 од 25.06.2018. године и записник о саслушању оштећене ББ 13Кт број 44/18 од 19.02.2018. године.

Према ставу браниоца, записник о саслушању малолетног ВВ је сачињен незаконито, обзиром да није донето решење о одређивању посебног статуса сведока према овом малолетнику, сходно одредби члана 103. став 2. ЗКП, нити је решење достављено браниоцу, па је суд био у обавези да донесе решење о издвајању из списка предмета овог записника.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим, обзиром да је из списка предмета видљиво да је решењем Основног јавног тужилаштва у Нишу 13Кт број 44/18 од 16.05.2018. године сведоку – оштећеном малолетном ВВ одређен статус посебно осетљивог сведока, те одређено да ће се овај сведок испитати у посебној просторији уз помоћ психолога употребом техничких средстава за пренос слике и звука без присуства странака и других учесника у поступку.

Имајући у виду наведено, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да у конкретном случају није донето решење о одређивању посебног статуса сведока према малолетном ВВ, обзиром да је надлежни јавни тужилац поступио у свему у складу са одредбом члана 103. став 2. ЗКП, а чињеница да ово решење није достављено браниоцу није од утицаја на законитост овог доказа, обзиром да ни једном одредбом Законика о кривичном поступку није

прописана обавеза јавног тужиоца да решење о одређивању посебног статуса сведока достави браниоцу окривљеног.

Када је у питању записник о саслушању оштећене ББ, у захтеву се наводи да је овај доказ незаконит, обзиром да бранилац није био позван да присуствује саслушању оштећене, на који начин је директно повређено право на одбрану окривљеног, а бранилац онемогућен да активно учествује у поступку.

Међутим, по оцени овога суда, иако стоје наводи да бранилац окривљеног није присуствовао саслушању сведока – оштећене ББ, имајући у виду да је оштећена у својству сведока саслушана на главном претресу одржаном дана 04.12.2018. године, на ком претресу су били присутни и окривљени АА и његов бранилац – адвокат Александар Буквић, а на који начин је обезбеђена контрадикторност, односно могућност окривљеном и браниоцу да постављају питања оштећеном и испоштовано право на одбрану окривљеног, при чињеници да је пресуда и заснована на исказу оштећене са главног претреса, а не на записнику о саслушању оштећене од 19.02.2018. године, то су неосновани наводи захтева којима се указује да је правноснажна пресуда заснована на незаконитом доказу.

Из изнетих разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, одбијен је као неоснован.

У захтеву за заштиту законитости наводи се и да у конкретном случају у радамама окривљеног нема елемената извршења предметног кривичног дела, што би представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које повреде је подношење захтева за заштиту законитости дозвољена окривљенима преко бранилаца. Међутим, с тим у вези, у захтеву се истиче да критичном приликом ни на који начин није угрожено спокојство оштећене, односно да од стране надлежног суда није утврђено да је применом насиља, претњом да ће се напасти на живот или тело, односно дрским или безобзирним понашањем, угрожено спокојство, телесни интегритет или душевно стање оштећене, уз сопствени закључак браниоца да телефонски позив као и СМС порука ни на који начин нису узнемирили оштећену, нити су јој угрозили спокојство, те да „једна неспретна реч – одраћу те, не може бити основ за осуђујућу пресуду“.

Како се изложеним наводима захтева у суштини побија првостепеном пресудом утврђено чињенично стање и указује на погрешну оцену доказа, из ког разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев за заштиту законитости у овом делу одбачен као недозвољен.

Поред тога, у захтеву се наводи да су разлози изнети у побијаној пресуди потпуно нејасни и у знатној мери противречни, те да „суд није дао разлоге на наводе одбране, нити образложење својих судијских уверења“, којим наводима указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а због које повреде у смислу члана 438. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца због повреде закона.

Најзад, у захтеву се наводи и да је побијаном пресудом учињена повреда члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Имајући у виду да бранилац окривљеног уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном повређено или ускраћено људско право и слобода зајамчена одредбама члана 32. Устава Републике Србије, односно чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, налазећи да због тога захтев у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, то је захтев браниоца окривљеног и у овом делу одбачен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу којим је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу којим је захтев одбачен као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен јер нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић